

BERNARDÝN A VÝCVIK V

V loňském roce jsem si dala za cíl složit s Jessicou stopařskou zkoušku. Jak už jsem psala v minulém článku, abychom mohly tuto zkoušku absolvovat, bylo nutné jako první složit vstupní zkoušku BH (nyní BH-VT) Vzhledem k tomu, že na našem cvičáku plánujeme vždy jen jedny zkoušky a to až někdy v listopadu, věděla jsem proto, že s Jessicou budu muset složit zkoušku na cizím cvičáku. V létě jsem začala hledat termín zkoušky tak, abych měla dostatek času Jessicu připravit a nekryly se s výstavou. Při té příležitosti jsem zjistila, že snad všechny názvy přejmenovali. Spousta zkoušek přibyla a to hlavně v poslušnosti. Někde něco ubrali, někde zase přidali, prostě tak, aby si každý mohl dle schopností svého psa vybrat. Je to asi proto, že ne každý pes zvládá střelbu nebo překážky, obranu nebo stopy. Taky jsem si jednu našla a hned jsem si řekla, že bych jí mohla absolvovat s Bossem. Najít termín nebylo tak snadné. Buďto to bylo daleko, nebo bylo plno. Nakonec jsem ale našla a to konci září. U obou zkoušek, Jessicy BH-VT, Bosseho IBGH1 se jedná o poslušnost. Asi tři týdny

před zkouškou jsem s oběma psy začala dojíždět na cvičák, kde jsme měli absolvovat zkoušku. Byla jsem ráda, že jsme tam mohli trénovat vícekrát, neboť se jedná o prostorově velký cvičák. Je tam ustájeno v kotcích velké množství psů a hodně s nimi chodí na hlavní plac. Bylo obtížné přinutit Jessicu zvednout hlavu. Jessica tam měla hodně pachů a vjemů a neustále čumák přilepený na zemi. Proč má chodit s hlavou nahoře, když dole na zemi je tolik novinek. Já si jen přála, abych s ní tu zkoušku nějak udělala. Boss našťestí tyto věci neřeší. Mimo plán bylo, že jsem se nechala přemluvit k absolvování zkoušky ZOP s oběma psy. Aby se mohly uskutečnit, bylo potřeba naplnit určitý počet psů. Věděla jsem, že jsou u nás na cvičáku dodatečně nahlášené, ale moc se mi do nich nechtělo. Je tam přenášení psa cizí osobou. Dost dobře jsem si nedovedla představit, jak cizí osoba přenáší Bosseho :). No ale kývli jsme a tímto nám začalo náročnější období jak na čas, tak na přípravu. V sobotu 28. září zkoušky z poslušnosti a 29. září zkouška ZOP. Ale jak už to tak bývá, ne vždy to jde

podle plánu. Bohužel na jednom z tréninku jsem se dozvěděla, že administrativní chybou nebyl Boss na zkoušku IBGH1 přihlášený. To mě hodně mrzelo, neboť je na ní připravený. Nezbyvalo než se pokusit najít jiný termín. O jednom jsem věděla, ale problém byl v tom, že zkouška byla v pátek den před výstavou v Žamberku. Takže dotaz na našeho předsedu, kdo se bude posuzovat na výstavě jako první. S jeho odpovědí, že první budou posuzování krátkosrstí, jsem se rozhodla, že Bosseho přihlásím na páteční zkoušku. V sobotu v klidu dojedeme do Žamberku na výstavu. Bossík v pátek 20. září absolvoval IBGH1 svou první o stupeň vyšší zkoušku než je zkouška základní. Jednu zkoušku máme za sebou a teď už „jen“ dodělat s Jessicou zkoušku BH a oba psy připravit na zkoušku ZOP.

Zkouška ZOP (zkouška ovladatelnosti psa), je pořádaná kynologickou jednotou Brno. Maximální počet psů pro absolvování zkoušky je 15. Zkouška je hodně specifická, přenášení psa a ve druhé fázi ovladatelnost psa mezi psy a skupinové cvičení. Počet psů ve skupině je 3-5. Cvičili jsme na domácím cvičáku v podstatě se psy, kteří se navzájem znají. Přenášení psa cizí osobou bylo taky vyřešený. Jelikož cizí osoba znamená kdokoliv, nebyl problém se domluvit s někým od nás ze cvičáku. Větší psy se přenášejí ve dvou a to cizí osoba u hlavy a majitel psa vzadu. Nakonec jsem byla ráda, že jsem se nechala na zkoušku přemluvit.

Nastal den Dé a Jessica šla složit svou první zkoušku. Nebyla sice úplně bez chyb, ale

byla jsem ráda, že ani jednou nedala hlavu dolů. Jessica absolvovala zkoušku BH-VT. Hned na druhý den, nás ale čekala již zmíněná zkouška ZOP.

Ráno přijedu na cvičák a nemám pro velký počet aut, kde zaparkovat. První šok vystřídal druhý. Někdo od nás dal zprávu na web a vzhledem k tomu, že se tato zkouška nepořádá často, přihlásilo se plno cizích lidí. Dokonce i jedna slepá paní. Rozhodčí nám na nástupu řekl, že nás mělo být 5 a je nás 13 a jemu, že doma rečí fena. V poradí půjdeme, tak jak nám řekne a pojedeme bez přestávků včetně skupinového cvičení. Po prvotním hřmění dopadla zkouška dobře, žádný pes neutekl a ani se nepoprál, všichni přihlášení zkoušku absolvovali, což se pokaždé nestává. Velmi mě překvapila slepá paní, která jen při delší chůzi šla s doprovodem. Při takovém hendikepu obrovské uznání a odvaha. Musím zmínit, že tři psi tuto zkoušku zvládli na plný počet 100 bodů. Jedním z těchto psů byl i Boss a jsem na něho patřičně pyšná. Na Jessice byla vidět únava ze zkoušky z minulého dne. Přece jenom musela vstávat po oba dny brzy ráno. Ne nadarmo, se říká, jaký pán takový pes. Já z hloubi duše nemám ráda ranní vstávání. Nic méně zkoušku ZOP máme a nám už nic nebránilo pořádně se připravit na listopadovou stopařskou zkoušku FPR1.

Na přípravu jsme měly skoro dva měsíce. Chodily jsme se dle možnosti na hlínu, osení a trávu. Ne každá stopa byla dobrá, spíše bych řekla, že bylo více těch hrozných. Jessica jako by neměla zájem dojít do konce. Rovné úseky zvládala dobře, ale ty lomy. Když se ztratila, zvedla hlavu a s výrazem no paničko, tak mi ukaž, kde to vede. Abychom došly do konce, což je vždy velmi důležité, musela jsem jí znovu do stopy navádět. Najednou čas začal velmi rychle ubývat. Chybí jí motivace. No nic vrátíme se na úplný začátek. Se štěnětem se začíná stopovat, tak, že se na stopě prokrmí. V podstatě se do stopy dají granule a pes jak čichá, tak je zároveň i sbírá. No a na konci stopy dostane v misce zbytek dávky. Jessica je už samozřejmě trochu dále než štěně, takže vynechám granule ve stopě, ale na konci stopy dostane nažrat.

Vzhledem k tomu, že psům každý den vařím, a večer vždy dostávali hlavní krmnou dávku a ráno jen kosti, bylo zapotřebí Jessice jídelníček upravit. Pro ni to znamenalo snížení na minimum večerní krmné dávky před stopou. Pro mě to znamenalo koupit větší batoh, aby se tam vlezla její miska a žrádlo. Krmení dostávala hned, jakmile došla do konce stopy. Po asi třetí stopě Jessica pochopila, že si vlastně vyčuchá tolik oblíbené jídlo. Velmi dobrá metoda a já se ujistila, že vždy dojdeme do konce. Jednu část jsme vyřešili, ale nastal problém jinde. Jessica byla do stopy tak zaujatá, že přestala označovat předměty na stopě. Předměty na stopě má vždy tři a každý by měla označit zalehnutím. Začala jsem ji dělat tzv. předmětovku. Jedná se o rovné a krátké stopy, kde je více předmětů. Vždy jsem šla s někým, aby mě upozornil, že se blíží předmět a já mohla reagovat. Když Jessica předmět označila, ať už s mou pomocí nebo sama, dostala za to odměnu. Čas do zkoušek se blížil a mě připadalo, že to nemůžeme zvládnout. Na stopu jsme mohly chodit maximálně třikrát do týdne, aby Jessica neztratila o stopu zájem. Když jsme se tak jednou bavili na cvičáku o zkouškách, napadlo mě podívat se do

zkušebního řádu, co je ve zkoušce IBGH 2. Zjistila jsem, že je tam aport, což Boss umí a vysílačka. Řekla jsem si, že je škoda se na zkoušky nepřihlásit, když už jsou na domácím cvičáku. Mimo stopy jsem tedy s Bossem začala trénovat vysílačku. Vysílačka je cvik, kdy za chůze u nohy na povel vpřed musí pes přímo a rychle běžet do určeného směru nejméně 30 kroků a na pokyn rozhodčího, dává, psův povel lehni. Posadila jsem Bosseho tak, aby viděl, jak dávám na podložku pamlsek. Šla jsem k němu a na povel vpřed, Boss vyběhl k podložce a sežral pamlsek. Začali jsme kratší vzdálenosti a postupně jí zvyšovali. Když už běžel, předepsanou vzdálenost přistoupili jsme k dalšímu kroku. Podložku s pamlskem jsem dávala tak, aby to neviděl. Udělali jsme si krátkou poslušnost a během ní jsem dala povel vpřed. Poprvé vyběhl, ale asi v půlce vzdálenosti se zastavil a otočil na mě. Bylo strašně důležité, abych ho donutila tam doběhnout. Takže pořád jsem mu opakovala povel vpřed, až tam doběhl. Pochopil to velmi rychle, že povel vpřed je vyběhnout a sežrat pamlsek. Další krok je na povel ulehnout. Tento povel jsem mu nedávala ve spojení s vysílačkou, ale když běhal volně na cvičáku. Oslovila jsem ho

jménem a dávala povel, lehni. U vysílačky povel lehni, nedávám, protože mám obavu, aby neztratil na rychlosti. Na opravu by už nebyl čas. Nějak jsem doufala, že na zkoušce prostě poslechne a lehne. Ráno v den zkoušek bylo teplo a to nejdůležitější chybělo. Nebyla rosa. Teplo, bez rosy, na stopování nedobré podmínky. Na nástupu se nás sešlo všech deset přihlášených. Odjíždíme na stopy. Byly celkem čtyři a Jessica šla úplně první. Už dlouho jsem nebyla tak nervózní. Po nahlášení rozhodčímu odcházím k nášlapu dávám povel, stopa. Jessica vychází. Jde strašně pomalu, ale čuchá. První předmět přechází, jde dál, vypracuje první lom a po chvíli zalehává až druhý předmět. Vezmu předmět a pokračujeme dál. Slyším rozhodčího, jak na mě volá, že nejsem v předepsané vzdálenosti za psem. V ten okamžik je mi to jedno jen nějaká ztráta bodů. Když Jessica vypracovala i druhý lom, věděla jsem, že už dojdeme do konce stopy. Nakonec zalehla i třetí předmět a tím stopa končila. Sice bez jednoho předmětu, ale zkoušku FPR1 máme. Po odhlášení dostává Jessica super porci žrádla. Ze stopy odjíždím na cvičák, kde mě čeká zkouška s Bossem. Po nahlášení jdeme na to. Boss cvičí s chutí a bez větších chyb. Když už chci provádět

vysílačku, která je úplně poslední, přichází ke mně rozhodčí s tím, že jsme ještě nedělali za chůze odložení ve stoje. Myslela jsem, že tam tento cvik není, ale jistá jsem si nebyla. Odcházím s Bossem cvik provést. Naštěstí s tím Boss problém nemá, takže ho udělal. Na konec přichází vysílání psa vpřed. Na povel vpřed Boss krásně vyběhl a na pokyn rozhodčí dávám povel, lehni. Boss stojí a kouká, kde má pamlskek. Na druhý pokyn rozhodčího opětovný povel lehni. Boss lehne a já vím, že už máme zkoušku v kapse. Náročné období máme za sebou.

Před sebou s Jessicou stopařskou dvojku, jedná se už o cizí stopu a s Bossem IBGH3, u které je navíc aport šplhem. Cíl je jasný a já se těším na další tréninky se svými psi.

Renata Brunclíková

JAK JSME NATÁČELI S PETREM ČTVRŇNÍČKEM

Když jsem byla s Jessicou na výstavě v Maďarsku, přišla mi na messenger zpráva. Nějaká firma dostala na mě kontakt a chtěla, abych se na přiložené telefonní číslo ozvala, že se jedná o reklamu. Vzhledem k tomu, že pronajímám billboardy, myslela jsem si, že se jedná o pracovní věc, kterou jsem nechtěla řešit o víkendu. Ale hned v pondělí ráno mi volal jednatel firmy Ateliéry Mošnov. Dostali na mě kontakt a pro natáčení s panem Čtvrtníčkem, hledají vycvičeného bernardýna. Chtěla jsem vědět, co ten pes vlastně bude dělat. Jen prý ležet, možná sedět asi metr od pana Čtvrtníčka, který bude vyprávět text. Když mi řekli termín natáčení, což bylo už ve čtvrtek, musela jsem nabídku odmítnout. Ve čtvrtek až do neděle jsem s kamarádkou odjížděla do Horní Břízy, je to až někde u Plzně na mistrovství republiky belgických ovčáku, kterého se účastnila. Samozřejmě se zajištěným ubytováním. Jelikož ale nebyl čas hledat dalšího psa, nakonec jsme se

dohodli. Natáčení začne ve čtvrtek v deset dopoledne. Pan Čtvrtníček je profík, texty má vždy připravené, za hodinu jsme prý hotoví. Má se natáčet v lázních Luhačovice u přehrady. Den před natáčením jsem vykoukala pro jistotu oba psy, říkala jsem si, že vezmu i Jessicu.

Dojeli jsme do Luhačovic, seznámili se s celým štábem a v podstatě se scénářem natáčení. Hned jsem věděla, že bude natáčet Jessica. Boss prostě musí mít na seznámí s cizí osobou čas. A ten nebyl. Natáčíme reklamu pro Českou zbrojovku. Pan Čtvrtníček si v tabletu vybírá a přes internet objednává zbraň. Vybírá si barvu, velikost a vše vypráví Jessice, která je po celou dobu vedle něj. Jessica zprvu měla sedět vedle pana Čtvrtníčka a dívat se mu do tabletu. Jenomže v praxi záběr nebyl dobrý, Jessica byla vyšší než pan Čtvrtníček. Takže Jessica bude ležet tak, aby měla hlavu u jeho nohy a pozorovala

tablet. Já jsem se na natáčení také připravila a nakoupila hromadu párku. Ty svlíkací z Penny, kde je velmi malý podíl masa.

Jessica je má hrozně ráda. Položila jsem Jessicu, jak potřebovali, dala párek do ruky i panu Čtvrtníčkoví, to aby se Jessica na něj dívala. Jeden jsem si vzala do ruky já, postavila se tak, aby viděla zároveň i mě a mávala párkem nad sebou. Vždy řekl pár vět a šel zkontrolovat, jak to vypadá na obrazovce. Mezi tím utřít sliny Jessice i z kalhot pana Čtvrtníčka, aby se mohlo pokračovat. Nikdy bych nefekla, že v podstatě pár vět, bude trvat tak dlouho. Opakoval třeba jen tři věty pořád dokola, kamera pořád jela, aby bylo co nejlépe záběru a mohl se vybrat ten nejlepší. Jakmile byl spokojený, pokračoval v dalších páru větách, opět kontrola záběru a tak to šlo dál, až řekl celý text. Někdy do záběru vlezli lidé, které zajímalo co se tam vlastně děje. Jessica, když je viděla, tak si sedla otočila hlavu a zajímal jí jen ten dav přihlížejících. Nepomohl ani párek, jeden ze štábu tedy musel lidi poprosit, aby si stoupli jinde. Jindy zase připluly zvědavé labutě, takže Jessicu zajímaly labutě. Párky pomalu docházely, neboť nechutnaly jenom Jessice, ale i panu Čtvrtníčkoví. Zajímavý byl konec, kdy pan Čtvrtníček odchází s Jessicou. Kamera byla vpravo tak, aby bylo vidět, jak oba odchází. Jenže když se zvedli, Jessica šla automaticky doleva, protože tak se chodí u nohy. Když to udělala několikrát za sebou a opět nepomohl ani párek, tak se holt musela přemístit kamera včetně všech světél. Natáčení jsme ale zvládli, byť trvalo tři hodiny a Jessica už

ke konci málem usínala. Překvapení pro nás bylo, když jsem se dozvěděla, že dotočení bude v Praze hned v pondělí v osm hodin ráno přímo v prodejně. Pan Čtvrtníček se totiž musel pro nějakou divadelní roli oholit a ostříhat. Nastala komplikace, až do neděle mám být v Horní Bříže. Nedovedla jsem si představit, že po slavnostním ukončení mistrovství, které bylo naplánované až na pět hodin odpoledne, pojedeme minimálně dalších pět hodin domů a pak zpátky do Prahy. Kamarád, který se měl přijet v sobotu podívat na závod, nechal nákup jízdenky na vlak až na poslední chvíli. To bylo štěstí, jelikož jsem ho přemluvila, aby mi dovezl auto i s Jessicou. Já si v klidu v neděli dojezu do Prahy, kde přespím u syna. Byt má na Vinohradech, což je pár minut od hlavního nádraží a naproti hlavního nádraží je Česká zbrojovka, kde se dotáčelo. Akorát pro Jessicu to nebylo optimální. Nemá ráda cestování autem a navíc, kde jsme byli ubytováni, nesměl pes na pokoj. Takže Jessica musela i v tom autě spát.

V pondělí v osm hodin ráno docházím s Jessicou v klidu do prodejny zbrojovky. Přivítá nás příjemný prodavač, dojíždí štáb a pan Čtvrtníček. Scénář je takový, že do prodejny přichází pan Čtvrtníček s Jessicou, pro již vybranou zbraň. Pult je ale vysoký, Jessica nebude vidět. Vymyslí se proto, že by mohla na ten pult vyskočit předníma nohama. Jdeme na to. Kamera jede, pan Čtvrtníček přichází, Jessica nikde. Prodejna je dost velká, jakoby tři místnosti a specifická vůně kůže. Jessica si vesele chodí v první části prodejny, všechno očichává a nějaké natáčení je jí fuk. Ona byla jako malé dítě v hračkářství. Až nasála všechny ty, pro ni zajímavé pachy mohlo se natáčet. Jessica přišla s panem Čtvrtníčkem konečně do prodejny. Kamera se zastaví a já jdu za pult. Natáčí se k vůli obtížnosti záběru na více kamer. Jessica má vyskočit na pult, pan Čtvrtníček řekne text, prodavač ukáže zbraň. Přicházejí, já za pultem mávám párkem a dávám Jessice povel, aby vyskočila na pult. Jakmile Jessica vyskočí, hned se schovávám dole, abych nebyla v záběru. Než stačí říct text, Jessica je už dole. Když Jessica skáče na pult nesčetně krát a pořád to není dobré, odmítá párky a jít k pultu. Je už utahaná. Natáčení bylo daleko

horší, než venku v Luhačovicích. Vevnitř je horko z topení a reflektorů. Na chvíli pauza na kávu, Jessica dostává vodu. Hned potom přichází uklízečka, aby po Jessice vytřela potopu. Pokračujeme v natáčení, prodejna se otvírá už v deset hodin dopoledne. Jessica, vyskočí na pult a konečně vydrží i mluvený text. Dokonce se na něj podívá a jakoby mu dala pusku. Jsem ráda, že to zvládla. Balíme věci, mezitím se pan Čtvrtníček dívá na záběry. Je to super, říká, sjedeme to ještě jednou. Jdeme tedy znovu. Já za pultem mávám párkem, dávám Jessice povel, ona skáče. Pan Čtvrtníček Jessicu jakoby chytnul za ramena. Spokojenost. V podstatě dva poslední záběry utvořily přesně to, co si pan Čtvrtníček přál.

Pro mě nevšední zážitek, jak z natáčení, tak z celého štábu, který byl naprosto úžasný. A

setkání s panem Čtvrtníčkem? Velice příjemný člověk s obrovským smyslem pro humor. Když si vzpomenu, jak měl přijít úplně první záběr, všechno bylo nachystané, ale pan Čtvrtníček řekl „ne, ne první mě vyfoť s Jessicou, ať můžu poslat dceři fotku do školy“, nebo když jsem si říkala, kdy Jessica sežrala tolik párků a pak jsem si všimla, že je jedli spolu na půl. Bylo to fajn a jsem ráda, že jsme byli toho součástí.

Renata Brunlíková

